

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3676/2022
08.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Драгане Бољевић и Бранке Дражић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Борис Сарих, адвокат из ..., против туженог Јавног градског саобраћајног предузећа „Нови Сад“, Нови Сад, чији је пуномоћник Снежана Кнежевић Бојовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1600/22 од 22.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 08.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1600/22 од 22.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1600/22 од 22.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 976/20 од 14.02.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене и припадајуће зараде за период од 01.05.2017. године до 31.12.2019. године исплати износ од 1.104,36 динара са законском затезном каматом од 02.06.2020. године до исплате, као и износ од 222,42 динара на име обрачунате затезне камате од доспелости до 01.06.2020. године. Ставом трећим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1600/22 од 22.06.2022. године, ставом првим изреке, делимично је преиначено решење о трошковима поступка из става трећег изреке првостепене пресуде, тако што је тужени обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 50.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, у преосталом је одбијена жалба тужиоца и туженог у целости, потврђена првостепена пресуда и одлука о трошковима поступка у делу да тужени сноси своје трошкове поступка. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 2.700,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Према члану 404. Закона о парничном поступку, ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је оценио да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној.

Према разлозима другостепене пресуде, тужиоцу је досуђена разлика зараде у утуженом периоду применим релевантних одредаба Закона о раду, Закона о привременом уређивању основица, Закона о јавним предузећима и Уредбе о начину и контроли обрачуна исплате зараде у јавним предузећима.

У посебној ревизији туженог нису наведени аргументи за прихватање одлучивања о ревизији по основу одредбе члана 404. ЗПП. Послодавац је дужан да запосленом исплати уговорену зараду, у складу са Колективним уговором послодавца и закљученим уговором о раду. Суд штити право запосленог на исплату уговорене зараде. Закон о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зарада и других сталних примања код корисника јавних средстава примењује се на кориснике јавних средстава, али применим прописаног умањења на основицу која је утврђена правилним множењем цене радног часа са коефицијентом предвиђеним Колективним уговором послодавца и фондом часова рада. Таква одлука другостепеног суда у складу је са правним ставом Врховног касационог суда о наведеном правном питању. Стога не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити за новим тумачењем права. Не постоји ни потреба за разматрањем питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

У складу са наведеним Врховни касациони суд одлучио је као у ставу првом изреке, применим одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије туженог, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија туженог недозвољена.

Сходно одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора побијаног дела пресуде по ревизији туженог износи 1.104,36 динара. Имајући у виду да не постоји ревизијски цензус за одлучивање о ревизији туженог, то је ревизија туженог недозвољена.

У складу са изнетим, применом одредбе члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић